

**Govor papeža Frančiška uslužbencem rimske rote
ob priložnosti otvoritve sodnega leta 2019**

Klementova dvorana

torek, 29. januar 2019

Prisrčno pozdravljam vse, začeniši od dekana, ki se mu zahvaljujem za pozdravne besede. Pozdravljam vse, ki se udeležujejo tega srečanja: oficiale, odvetnike in druge sodelavce apostolskega sodišča Rota romana. Rad bi izrazil svoje iskrene želje ob današnjem odprtju sodnega leta.

Družba, v kateri živimo, je vse bolj sekularizirana in ne spodbuja rasti vere, kar pa ima za posledico, da verniki katoličani zelo težko pričujejo o življenjskem slogu, ki je v skladu z evangelijem, tudi kar se tiče zakramenta sv. zakona. V tem kontekstu je nujno, da Cerkev, na vseh ravneh in področjih delovanja, ravna enoglasno, da bi zagotavljala ustrezno duhovno in pastoralno podporo. Sodniki pri vsakodnevnem delu, ki je v službi krščanskega zakona, imate izkušnje ne samo o teologiji in kanonskem pravu, temveč tudi s samim bistvom Kristusove Cerkve, kar sta enost in zvestoba. Ti dve dobrini zakonske zveze morata biti »epifanija krstne vere«, preden postaneta pravni obveznosti vseh zakoncev – ravno zato, da bodo to tudi postali. Da bi bil zakon veljavno sklenjen, je treba v vsakem od zakoncev vzpostaviti polno enost in skladnost z drugim, da bi preko vzajemne izmenjave človeškega, moralnega in duhovnega bogastva oba zakonca postala ena stvar. Zakon zahteva tudi zvestobo, ki zaobjema vse življenje, da postane trden *consortium totius vitae*, celovita življenjska skupnost (kan. 1135).

Enost in zvestoba sta pomembni in potrebni vrednoti ne samo med zakonci, ampak na splošno v medosebnih in družbenih odnosih. Vsi se zavedamo posledic, ki jih v civilni družbi puščajo neizpolnjene obljube, nezvestoba dani besedi in sprejetim obveznostim.

Enost in zvestoba. Ti bistveni in nenadomestljivi dobrini zakonske zveze ne zahtevata samo, da sta ustrezno predstavljeni bodočima zakoncema, ampak terjata tudi pastoralno delovanje Cerkve, še posebej škofov in duhovnikov, ki naj družine spremljajo v različnih fazah njihovega oblikovanja in razvoja. To pastoralno oblikovanje se seveda ne more omejiti z izvajanjem prakse, čeprav jo je treba skrbno izvrševati.

Za zakon je potrebna trojna priprava: daljna, bližnja in trajna. Dobro je, če je trajna priprava resna in če zaobjame različna obdobja zakonskega življenja, s skrbnim izobraževanjem, ki se nanaša na to, da goji v zakoncih vrednote, povezane z njihovo poklicanostjo in obveznostmi.

Glavni nosilci priprave na zakon so glede na položaj in službo duhovniki; kljub temu je zelo primerno in potrebno vključiti cerkvene skupnosti, ki so pod vodstvom škofa ali župnika soodgovorne v tej pastoralni. Obveznost je torej *in solidum* (solidarna), s primarno odgovornostjo pastirjev in aktivnim sodelovanjem skupnosti v pospeševanju zakona in spremljanju družin z duhovno in vzgojno podporo.

Da bi razumeli to pastoralno potrebo, je dobro upoštevati izkušnjo svetih zakoncev Akvile in Priske. Bila sta med najzvestejšimi tovariši apostola Pavla v njegovem misijonu, ki ju z veliko hvaležnostjo imenuje za svoja sodelavca v apostolski skrbi. Presune in gane nas to Pavlovo visoko priznanje misijonskega dela teh dveh zakoncev. Obenem lahko vidimo, kako je takšna sinergija bila dragocen dar Duha prvim krščanskim skupnostim. Zato prosimo Svetega Duha, naj tudi danes podari Cerkvi takšne duhovnike, ki bodo znali ceniti in vrednotiti karizme zakoncev z močno vero in apostolskim duhom kakor pri Akvili in Priski.

Stalna in redna pastoralna skrb Cerkev glede zakonske zveze in družine zahteva, da se uresniči preko različnih pastoralnih sredstev, kot so: branje Božje besede, predvsem preko *lectio divinae*, kateheze, vključevanje zakoncev v obhajanje zakramentov, predvsem evharistije, duhovni pogovor in duhovno spremljanje, sodelovanje v zakonskih skupinah in karitativna dejavnost v korist soočenja z drugimi družinami in negovanju odprtosti do tistih najbolj ubogih.

Poleg tega zakonci, ki živijo svoj zakon v velikodušni enosti in z zvesto ljubeznijo, ki sprejemajo drug drugega z Gospodovo milostjo in s podporo cerkvene skupnosti, predstavljajo dragoceno pastoralno pomoč za Cerkev. Vsem namreč dajejo zgled resnične ljubezni ter so priče in sodelavci v rodovitnosti same Cerkev. Mnogi krščanski zakonci so zares tiha pridiga vsem, 'vsakdanja' pridiga vseh dni. Žal pa ugotavljamo, da pari, ki živijo skupaj dolga leta, ne pridejo na naslovnice časopisov, medtem ko so na prvih straneh škandali, ločitve in razveze (prim. Govor v *Domu sv. Marte*, petek, 18. maj 2018).

Zakonci, ki živijo v enosti in zvestobi, lepo odsevajo podobo in podobnost Boga. To je dobra novica: da je zvestoba mogoča, ker je dar, tako pri zakoncih kot duhovnikih. To je novica, ki bi morala okrepiti in potolažiti službo škofov in duhovnikov, ki je zvesta in polna evangeljske ljubezni; kakor sta tudi za Pavla in Apola bili v veliko podporo zakonska ljubezen in zvestoba Akvile in Priske.

Dragi sodniki! Ponovno izražam svojo hvaležnost vsem za vse dobro, ki ga naredite za Božje ljudstvo preko sodb v službi resnice. Te sodbe poleg dejstva, da so same po sebi pomembne za zainteresirane stranke, pripomorejo k temu, da zakonsko pravo prav vrednotimo. Zakonsko pravo je v službi *salus animarum* (blagra duš) in vere zakoncev. Zato je razumljivo natančno

sklicevanje sodb *rote* na temelje katoliškega nauka v zvezi z naravnim pojmovanjem zakonske zveze, z njo povezanimi obveznostmi in pravicami, še bolj pa z zakramentalno razsežnostjo. Iz srca hvala za vaše delo! Prosim za pomoč Boga in iz srca dajem apostolski blagoslov. Prosim, ne pozabite moliti zame. Hvala!